

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Het Leven Vande H. Maghet Geertrvyt Abdisse Tot Eisleben

Gertrudis <de Helfta>

T'Hantvverpen, [1607]

Met vvat deughden dat vvy Iesum ende sijn moeder moeten becleeden.
Dat XVII. Capittel.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43080

primogenitum, &c. **D** onbeblechte moeder met haer onbeblecte handen heeft my ghelant het maeghdelijc cleyne ende minnelijck kindcken/al oft van my met al sijn cracht hadde willen omhelst zijn/ ende ick hoe wel och de ontweerdighste hebbe v ontfanghen het teer kindcken met v delicate armkens om mynen hals battende/waer ouer wt het toe-afemen van uwen soetbloepende Geest/die wt uwen gebenedijden mont wtasemde / hebbe ick gheboelt sulcken leuentmakende bermakinghe/dat in sijn siele daerom met recht moet gebenedijden mijnen Heere mynen Godt/ ende daer by oock al dat in my is uwen heyligen naem. Ende als v salichste moeder v wilde winden in v kintdoeckens. Ick begeerde ooc t'samen met v inghelwonden te worden / op dat ghy noch ooc door het midden van een sijn doeckken van my niet sout verscheyden zijn / wiens omheltingen ende kuskens te bouen gaen verre den dranch des honighs. Ende my dochte dat ghy soo ingewonden wiert in een wit cleedeken des onnooselhepts / ende gebonden door een gouden windel der liefden. Met de welcke waert dat ick begheerde ingewonden te worden en gebonden/meer my indeste bearbeyden in alle supuerheydt des herten ende wercken der liefden.

Supuerh
des herte
en vver-
ken der
liefden.

Met vyat deughden dat vvy Iesum ende sijn moeder moeten becleeden.

DAT XVII. CAPITTEL.

Hoe dat-
men het
kindeken
Iesum
cleeden
sal.

Vvy danck Schepper der sterren / becleedet der hemelscher lichtbaten/ende der groepen der blommen:om dat ghy/hoe wel dat ghy mijn goet niet gebreck en hebt/nochtans tot mijn onderwysinge/naer dese dingē op den h. Lichtmis dagh/

dagh van my begeert hebt/ dat ic in cleyn kinde-
 ken soude cleeden/ eer dat ic in de kercke soude
 dragen/ ende dat hebt ghy my oock geleert wat de
 verholen ſchat. cameran van v. Goddelijcke toe-
 geestinge/ hoe dat ickt te weghe brengen soude.
 Te weten dat ic my soude beneerſtigen met alle
 mijn vermogen om te verheffen die onbeleckte
 onnooſelheyt van v ſuperſte menſcheydt/ met
 ſulcken gheheelen ende ghetrouwen deuotie/ dat
 waer dat ick soude mogen hebben in mijn eygen
 perſoone alle de glorie/ diemen ſchuldich is aen v
 goedertierenſte onnooſelheyt/ dat ick die geern
 soude verlaten om dat ick in daer mede in v on-
 nooſelheyt soude loffelijker maken. Waerom
 ghy (wiens almogentheyt roept die dingen die
 niet en zijn al oft sy waren) door ſulcken mey-
 ninge ſcheent geckleedt te zijn/ met een wit cleede-
 ken inde ghedaente van een cleyn kindeken. En
 ooc als ic den afgront van v ootmoedicheyt met
 diegelycke deuotie ouerleede/ ſoo docht my dat
 ghy bouen met een groen cleet becleedt wert / in
 een teecken dat v blommige gratie altyt groeyt/
 ende noyt berdoornen en ſal inde valleyn des oot-
 moedicheyts. Ende als ick ooc op de boozſeyde
 maniere ouerachte den bzant uwer liefden (die
 v bedwongen heeft tot alle uwe werckingen) ſoo
 wert ghy becleet met een purpuren cleet / om te
 toone dat de liefde is waerachtelijc dat Coninc-
 lijc cleet/ ſonder het welck niemant in hemelrijc
 comt. Als ic ooc naer mijn cleyn vermogen die
 boozſeyde denghden in v glorieuſe moeder loof-
 de/ ſoo docht my dat sy oock alſo ghecleet wert.
 Ende nademael de ſelue ghebenedijde maeght/
 blommige rooſe ſonder doornen/ ende witte lēlie
 ſonder blecke ouerbloedigh is/ ia bouen ouerbloe-
 digh vande bloemen van alderhande denghden/

Christus
 onnooſel
 heyt is
 een vvit
 cleetken.

Christus
 ootmoec-
 dicheyt is
 een groe
 cleedt.

Christus
 liefde is
 ee purpur
 cleedt.

ten eynde dat onse armoede dooz haer mochte
rjck ghemaect worden / bidde ick dat sy die goe-
dertierenste moeder by v booz ons zy een gedue-
righe boozspreeckster.

Hoe dat Godt onse crancheden te ghemoete comt,
ende vande oormoedicheydt.

DAT XVIII. CAPITTEL.

Op eenen dagh als ic mijn handen gewassche
hebbende stont inden rinck aen tafel onder
die vant Conuent/ende aensach de claerheyt der
sonnen die in haer cracht claer scheen/hangende
in ghepepsen hebbe ick in mijn seluen gheseyt.
Waert indien de heere die de Sonne geschapen
heeft/ ende wiens schoonheyt de Sonne ende de
manne gesept worden te verwonderen/die ooc een
berflindende vier is soo waerachtelyck niet my
waer/ ghelijc hy my dicwils hem seluen teghen
woordelyc verdoont/hoe soude het mogelyck zyn
dat ic niet sulcken couwen herte soo ongeschiet/
ia soo smodelyck onder de menschen soude leue.
Ende siet ghy (wiens wtsprake hoe wel dat se al-
tijts soet is/ soo wast dat se doen soo veel te soeter
was/ als sy mijn strunckelende herte meer noot-

Een ver- digh was) hebt terstont daer op geantwoort/ seg-
toon van gende : Waer in doch soude mijn almogentheyt
de almo- mogen verheuen worden/ende vermoghte sy dat
gentheyt niet / dat soo waer ick ben dat ic my seluen can
Godts. wederhouwen in my/ op dat ic niet eu soude ge-

De goet-
heyde des
vrijsheyts
vyaer in
die meest
blijckt.

boekt worden oft openbaer zyn meer alst bequa-
melijc is/ booz de plaetsen/ tijt/ ende personen.
Want vant beginsel des scheppings des hemels
ende aertrijcks/ende in het werc des verlossings
hebbe ic meer ghebruyct de wijsheyt des goeder-
tierenhepts als de almogentheyt des maer-
stepts/